

Bố ơi, im lặng mỗi sao ?

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh

Thứ Năm, 14 Tháng 1 Năm 2010 15:29

Bố ơi, Vội là Bố đã quyết định im lặng khi mẹ đi ngủ trong nhà lên tiếng.

Bố đã quyết định âm thầm cảm nhận rằng chúng con đang đau lòng và buồn khi vô cùng. Bố ơi, chúng con yêu quý Bố và vì lòng yêu kính đó mà chúng con càng xót xa khi thấy Bố vắng lặng mất mình, cúi đầu nhún nhún.

Chúng con còn nhớ rõ ngày chúng con còn bé, Bố dạy chúng con bài ngỏ Chúa. Nhớ ngày đó chúng con hạnh phúc biết bao. Bố nhắc cho chúng con Lời Kinh Thánh: “Hãy nghe Lời Thiên Chúa hẳn nghe Lời ngài ta”, “Đừng sợ kẻ giết thể xác các con. Hãy sợ Đấng có thể ném cả xác và hồn vào hỏa ngục”. Trên hết, bố nhắc chúng con hãy can đảm sống cho Lời Chúa dù phải chống lại các titan nhân anh hùng thế nào.

Ngày chúng con lớn lên. Cuộc đời với những gai chông, những thách thức làm chúng con sợ hãi. Nhớ khi nhìn lên Thánh Giá Chúa, chúng con thấy an lòng. Chúng con an lòng cả khi hàng xóm chỉm đoạt cửa cả nhà mình, chúng con an lòng khi trộm cướp bao vây tận bờ. Bố bảo đừng lo và cũng đừng nói gì cả, sống bình an là tốt nhất. Nhớ ngày rời cái bình an vì khi phải y cũng mau qua, khi mình chẳng còn gì thì chúng con cũng vấp ngã nên đời thấy rằng bình an ấy là phù du, hời hợt lạnh lẽo là nhu nhược và nhún nhún yếu ớt là cả vấp phạm cho người khác. Lúc ấy chúng con cũng vấp ngã ra Lời cả Chúa Giêsu: “Nước Trời chỉ dành cho người có sức mạnh”.

Bố ơi, khi Bố im lặng, chúng con cũng vui vì Bố không phải lo, Bố còn được người khác yêu ái nhường nhịn. Có một điều Bố không biết, đó là khi Bố yên lặng và thoải mái thì Mẹ con bắt đầu bực bội, bực người ta bêu rêu và bực vụ oan giáng họa đổ đầu, đến nỗi Mẹ mất ngủ triền miên mà Bố nào có biết. Lời Mẹ nói bực tức xen, ý tứ cả Mẹ bắt chước trách. Mẹ còn bắt đầu đưa ra khỏi nhà Bố. Và Bố cũng không biết mất điều, nếu con cái cả Mẹ phải chờ đợi trong hai mà theo, chúng con theo Mẹ, tất cả chúng con Bố. Xin Bố tha lỗi.

Ngày có một điều chúng con không chịu được nỗi đau. Đó là người ta đã đặt bàn thờ Chúa trong nhà chúng ta. Hẳn bố gây Thánh Giá Chúa Kitô. Bố vắng im lặng. Ngày ấy Bố dạy chúng con “Thánh Giá là gia bảo của dòng họ nhà mình. Chỗ Thánh Giá hoặc là chết”. Cây Thánh Giá là cây đã chuộc cho muôn dân được rửa tội, cho kẻ có tội được lòng trông cậy, cho kẻ yếu đuối được mạnh mẽ, cho kẻ khốn khổ được sống an lành. Gia đình mình, dòng tộc mình và mọi người đều dựa vào cây Thánh Giá mà có được tất cả. Vội mà Bố ơi, sao Bố cũng lặng im và Bố bảo “chết là chuyện đương đại cả rồi...”? Không, Thánh Giá Chúa không thể là cả rồi, mà là gia sản thánh thiêng muôn đời.

Con viết cho Bố những dòng này với nỗi cảm thấy cả anh chị em con nhún năm cả một lần Bố nhìn thấy và cũng chẳng ai lau khô nước mắt cho đến ngày “Chúa sống lại không mất trên mộ giáng xuống đất”. Nhớ ngày Bố ơi, Bố có quyết nói mà. Bố chẳng nói một tiếng thôi, chúng con sợ được hạnh phúc hẳn nhún. Có thể Bố sẽ gặp chút khó khăn, có thể những buổi gặp gỡ xã giao cả hai nói nói hình cả hành xóm sẽ biết đi, nhớ những chuyện con cái Bố, và Mẹ nữa, sống an lòng và nhà ta lại hạnh phúc hẳn xa.

Cùng với những dòng này, con xin dâng lên Chúa Lời cầu nguyện cho Bố cho Mẹ và cho cả nhà mình. Cùng với những dòng này, con cúi mình hôn kính Thánh Giá Chúa đang chờ chờ gặp phẩm thánh. Cùng với những dòng này, con gửi Bố muôn vàn nỗi cảm thấy anh chị

Bí i, im l ng mãi sao B ?

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh
Thứ Năm, 14 Tháng 1 Năm 2010 15:29

em con.